

המאייה שאינה ערומה

אבל בסרס אפילו החדונים מכירים את השיטה הזאת, אמרו לו שיוזמין אותה לקפה בלובי. הוא התרגו, לקח את המזוודות שלו והלך איתה למלון שלה. שם אמרו לו את אותו הדבר. לסיכום הוא יכול להגיד שטהראן זה לא מקום בשביל רווקים.

מאייה קאזאביינקה

בתום עשרת ימי האהבה שלהם נסעה מאייה לצרפת. הוא היה נוסע אחריה עד לקצה העולם, אבל בדרך לקצה עולם היא עברה בביירות, וזה היה קצת רחוק מדי בשבילו. הוא חזר ארצה לבדו עם כמה כדים ריקים ארבעת אלפים שנה.

סוף סוף התאהב אייבי נתן בפעם החמש-מאות-ומשהו. הוא נסע לשם כך עד לטהראן. הוא ביוזב על זה עשרה ימים תמימים. כל זה לחינם. אבל זה היה שווה. בעצב הוא לא נסע לטהראן בשביל להתאהב. הוא נסע לשם בשביל סופשבוע. במיקרה הוא גם התאהב שם, אבל זה יכול היה במיקרה גם לא לקרות לו. קורים מיקרים, לפעמים. הוא הזומן לטהראן על-ידי חבר שלו. הוא הגיע לשם כתייר פשוט, ללא שום קשרים ויחוס, אבל כעבור יום הוא כבר בילה במ-אמ, מועדון-הלילה בו ישב אחיו האמיתי של השאה הפרטי בכבודו ובעצמו.

אייבי לא התרגש מהקשרים החשובים האלה. הוא ישב בשקט וצפה בתוכנית. השקט שלו נמשך עד שמאייה קאזאביינקה, הזמרת המפורסמת, עלתה אל הבמה. אז הוא הרגיש שזאת אהבת החיים החמש-מאות-ומשהו שלו. זה קרה לו ממבט ראשון. אחרי ההופעה הוא ניגש אל מאחורי הקלעים, אמר לזמרה שהוא אמרן, ושאל אותה אם היא רוצה להופיע בתל-אביב. היא שאלה אותו אם הוא ישראלי, ואם כן אז למה הוא לא מדבר איתה עברית. התברר שגם היא יהודיה מישראל. הם נפלו איש על צוואר רעותו. אחרי הפגישה הנרגשת הם סיפרו זה לזו את תולדות חייהם. נודע לאייבי שהיהודיה הזאת, כמו שהיא, סתם מרוקאית שנולדה בחיפה, יודעת לשיר בצרפתית ובערבית, והוציאה כבר חמישה-עשר תקליטי שירה. כמו כן היא שרה פעם לפני עבד-אל-נאצר והשרו הלבנוני ג'ומבאלט.

היה לה גם הכבוד להחזיר לכרים, בנו של עלי חאן, את כל היהלומים שהיו נתן לה, בגלל שלא רצה לשאת אותה לאשה, אחרי שהתברר לו שהיא יהודיה.

לבו של אייבי נכמר בו מרחמים. ביוחד הוא התעצב כשנודע לו שמאייה היפה אינה יכולה לחזור אל עמה ומולדתה ישראל, כי אם היא תחזור יוטל עליה חרם ערבי, והיא לא תוכל יותר לשיר בפני עבד-אל-נאצר, ולהחזיר לכרים חאן את התכשיטים שלו.

אחרי שהוא היה מאוהב, התברר לו שבטהראן אין מקום בשביל להתאהב. אבל זה היה מאוחר מדי. התברר לו שיש שם חוק נוקשה, האוסר על זוג בלתי-נשוי לעלות לאותו חדר בבית-המלון. הוא שהה בטהראן עשרה ימים, הספיק להילחם עם כל החדרנים שהיו שם, ולהיות מאוהב מאוד ללא תוחלת.

ערב אחד הוא ניסה להערים עליהם. הוא לקח אותה למלון שלו בחמש בבוקר, אמר לחדרנים שהוא מוזמן אותה אליו לכוס קפה.

עניין של גזע

כל דבר בעולם הוא יחסי. גם הגזענות. מה שנחות בשביל גזען אחד, אינו בהכרח נחות בשביל הגזען השני. זה תלוי ביחסיות הגזע של הגזען.

לויזיאן דל-ביאנקו יש אב נוצרי ואם יהודיה. לגזען יהודי זה יכול היה להפריע. אך לויזיאן זה לא איכפת. היא לא ברלית ואנטי-גזענית. בתנאי שזה לא נוגע לערבים. דווקא לה, שהיא לא כל-כך אוהבת ער-

כשאמרו לי שג'ורג' אולמר הגיע לא רץ, שאלתי מי זה, אבל יותר אני לא עושה שטויות כאלה.

אני יכולה לספר בבוז, לכל הבחורים ועמק-הארצות, שג'ורג' אולמר הוא זמר דני יהודי, תושב צרפת, מפורסם מאוד-מאוד. הוא היה פעם בארץ, בשנת חמישים ושש. עכשיו הוא הגיע הנה שוב. מי שלא יודע מיהו ג'ורג' אולמר, סימן שהוא לא מכיר זמרים דנים, יהודים, תושבי צרפת מפורסמים מאוד, שהיו בארץ בשנת חמישים ושש, ועכשיו הגיעו אליה שוב.

על מה יכול זמר מפורסם מאוד לספר לקהל הישראלי? הוא יכול לספר לו על הנשים בחייו. זה מה שהוא באמת סיפר: "אני לא מחליף נשים, מה שאני מחליף, זה רק מכוניות. יש לי אשה אחת, ואני נשוי איתה כבר עשרים שנה. יש לי ממנה בת יפהיפה, בת שש-עשרה, שהוציאה כבר את התקליט הראשון שלה, ובן בן שמונה עשרה, הלומד בקולג'. אין לי הצלחה אצל נשים. כל אשה הן פוגשת אותי שואלת אותי אם יש לי כסף בבנק, לכן אני אוהב כסף, כי אני אוהב נשים."

"אני אוהב נשים בכלל, אבל אני משתגע אחרי נשים שחורות. אני מוכן לעכל גם בלונדית, אבל רק בתנאי שצורה, לפחות, יהיה שחורה. בסיבוב הופעות שלי בתוניס, אלג'יריה ומרוקו גיליתי את הנערות היפות ביותר בעולם. הן היו בדרך כלל יהודיות עם עיניים שחורות. דברים כאלה אני מוצא גם פאן, בארץ."

"כשהתחנתי עם אשתי היא היתה שח-קנית מפורסמת בשם **בטי ג'ודה**. כל החברים שלה צחקו ממנה, בגלל שהיא מתחננת עם סתם בן אדם. היום כבר לא צוחקים ממנה יותר."

הוא יודע כבר לספר גם על אמריקה, בה בילה כבר שנה: "באמריקה לא קורה שום דבר. אם כבר שומעים על משהו שקרה

ג'ורג' אולמר

שם, סימן שהוא באמת קרה. כל מיקרה הופך לקסודל.

"צריך לשתק שם כל הזמן את תפקיד הצדיק, לא לעשות שטויות, לא לשתות, וללכת לכנסייה. אם קורית לך שם שערך ריה, זה הסוף שלך."

גם על הארץ יש לו דעה טובה משלו. הוא סיפר לי על אחד הדברים שמצאו כאן חן בעיניו: "בפעם שעברה שהייתי כאן גרתי במלון אנדיה. בזמן שהותי במלון שמתי לב שכל הכותונות המלוכלכות שלי נעלמות. כשהגעתי היו לי שמונה-עשרה

כותונות. כשנשארו לי רק ארבע התחלתי לברר את העניין.

"התברר שהיתה שם נערה אחת שהיתה מאוהבת בי. היא סחבה ממני את הכותונות המלוכלכות שלי. כל פעם היתה ישנה ב' אחרת."

על האמנות הוא אומר: "אילו היה אלו-הים יורד מהשמים ומנסה לעשות אמון, הוא היה יוצר אדם אחד שנקרא **סמי דייזויס**. סמי דייזויס הוא אלוהים בשטח האמנות. ישנה גם אשה אחת שאני מוכן לשמוע אותה, וזוהי הזמרת **אלדה פיג'ג'רלד**. ה' אשה הזאת שרה כמו גבר."

כל בחורה כתי-עור ושחורת-עיניים, המ' עוניינת להתאהב בו, יכולה לעשות זאת במשך החודש הקרוב.

חינוך לטעוני-טיפוח

משוררת אחת לא בנדה בציר שלה עם המאהב שלה. ואשה אחת לא ברחה לחוץ-לארץ עם החבר הכי טוב של בעלה. בכל זאת קרה השבוע משהו, ודווקא הרבה יותר מצחיק: מחנכת בית-ספר מפורסמת ניהלה רומן טוער עם התלמיד שלה.

כשהתלמיד למד בשישית, הוא היה יפה מאוד, בנו של פקיד בכיר וקצת פרוע. כשהוא הגיע לשביעית, הוא המשיך להיות יפה מאוד, בנו של פקיד בכיר, ועוד קצת פרוע. כל פעם שהוא היה קצת פרוע, שלחו אותו קצת לשיחה עם המחנכת. במשך השנה הוא היה הרבה פעמים קצת פרוע, והרבה פעמים קצת בשישית עם המחנכת.

על מה שקרה אחר-כך בין המחנכת השחורת-החן, בת העשרים וכמה, לבין הנער היפה, אין מה לסיפר. כל מי שיש לו חוש-הומור בריא יודע כמה שזה היה מצחיק. ולמי אין חוש-הומור בריא?

אולי למחנכת עצמה.

דידי ביאנקו

לבשו באחד החדרים. בזמן שהתלבשו, ניסו כמה פירחחים להתגרות בהן, לירוק עליהן ולזרוק עליהן אבנים.

ויזיאן התרגזה, קיללה את כל הערבים וכינתה אותם בשם שווארצה חייטס. הער' בים אינם מבינים אידיש, אבל יש להם חוש לאינטונציות. הם הבינו שויזיאן אינה מב' רכת אותם. יש אומרים שהיא טרחה גם לתרגם את עצמה לערבית.

כשנגמרה התצוגה, חיכה לה בחוץ קהל של אנשים. הם רצו להכות אותה. החבר שלה, תחש, הגן עליה. הוא משך אותה בריצה אחריה, פילס לה דרך בין הקהל

הסוער, והכניס אותה למכונת שלו. הם יצאו משם כשכל הכפר רודף אחריהם בק' ריאות ממורמרות.

ויזיאן מצטערת מאוד על המיקרה. היא טוענת שמעולם לא היתה הולכת לטירה, אילו היתה יודעת שזהו כפר ערבי. "הקהל באולם היה דווקא טוב", היא מספרת, "לא היו בכלל כמו ערבים. כולם היו לבושים טוב, והיתה שם גם אשת ראש-העיר. רק בחוץ כל הזמן הפריעו. הכי גורא היה כשהתלבשנו. הם הפריעו, אני קיללתי אותם, והם הבטיחו שכשאצא יתחכו אותי."

"לא חשבתי שיש חיות כאלה בעולם. גם בגונגל אין חיות כאלה. לא נעים, לא הייתי רוצה שכל הסיפור הזה יתפרסם. לא רוצה שיחשבו שאני אחת שמופיעה בטירה."

על אפן ועל חסתן

חאף של שחקנית הקאמרי **לבנת שלם** התנהג תמיד בסדר גמור. הוא ישב לו בשקט בין שתי הלחיים שלה, הריח מה שאמרו לו להריח, ונכנס רק למקומות שמוותר היה לו להיכנס.

הוא היה אף כשרוני מאוד, למד דראמה בפאריז, ביצע תפקיד של בייבי סיטר לצידו של **שמואל עצמון** ב' בית **מצב טוב**, וקיבל קומפלימנטים.

אחר-כך הוא עזר ללבנת שלם לחת' אהב **בגדעון שמר**, הוא עזר לגדעון שמר להתאהב בלבנת שלם, וחי לו חיי אושר ונחת בין שניהם במשך שנתיים תמימות.

עכשיו הוא נאלץ להיפרד מהם. היא מאסה בו. לפני כמה שבועות החליפה אותו במשהו אחר, חדש, בלתי-ידוע.

אותו הדבר קרה בזמן האחרון גם לאף של נערת-הזוהר **אילנה פדרמן**.

הוא אמנם לא היה כל-כך כשרוני כמו חאף של לבנת, אבל הוא היה זוהר מאוד. הוא החולף לפני שבו. חאף החדש, שבא במקומו, מכוסה עדיין ב' תפרי הלידה. האמא שלו מתכחשת לו, היא אינה מודה בלידתו, היא טוענת שהוא אותו אף ישן וותיק, ששימש אותה כל ימי חייה.